

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 225/2018-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej spoločnosťou JUDr. Peter Havlík advokátska kancelária s. r. o., Damborského 13, Nitra, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Havlík, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 46/2017 z 25. júla 2017, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 1/2011 z 23. júna 2011 a rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 5 C 52/2008 z 13. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv

a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 46/2017 z 25. júla 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 1/2011 z 23. júna 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Partizánske (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 52/2008 z 13. októbra 2010 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým tento zamietol žalobu sťažovateľky ako žalobkyne 1, ktorou sa domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou pozemkov s veľkosťou spoluvlastníckeho podielu polovice k celku zapísaných na [REDAKOVANÉ] vedenom správou katastra pre k. ú. [REDAKOVANÉ].

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že žalobkyne v podanom odvolaní neuviedli žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Za daného stavu si odvolací súd osvojil dôvody odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na ne odkázal v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku citoval § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podal výklad inštitútu vydržania so zameraním na zákonom stanovené podmienky originálneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie pri posúdení otázky dobrej viery žalobkýň správne vychádzal z právne významných okolností, ktoré vyšli z vykonaného dokazovania najavo a z ktorých bolo možné usúdiť neoprávnenosť držby sporných nehnuteľností. Poukázal na tvrdenia žalobkýň v žalobe, ako aj v priebehu prvoinštančného konania a tiež rozviedol, ktoré na vec sa vzťahujúce skutočnosti žalobkyne nevedeli jednoznačne ustáliť. Odvolací súd zdôraznil, že samotné faktické uchopenie sa užívania sporných nehnuteľností nezakladá ešte dobrú vieru žalobkýň, že im tieto aj vlastnícky patria. Nemožno preto ich oprávnenú držbu vyvodzovať len z toho, že za sporné nehnuteľnosti zaplatili kúpnu cenu. Navyše ešte pred uplynutím desaťročnej vydržacej doby právny predchodca žalovaných navrhol žalobkyniam uzavretie

kúpnej zmluvy. Žalobkyne preto pre nedostatok dobromyseľnosti nemohli nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam z titulu vydržania. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok prvej inštancie podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

2.1 Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobkyne (medzi nimi aj sťažovateľka). Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 238 ods. 2 písm. b) OSP účinného do 1. septembra 2005, keď boli toho názoru, že súd prvej inštancie sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý zaujal vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 4 Co 237/2009 z 23. marca 2010. Ako dovolacie dôvody uvádzali, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP], rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonávanom dokazovaní [§ 241 ods. 2 písm. d) OSP], a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. d) OSP] v znení účinnom do 1. septembra 2003. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky a v odôvodnení uviedol:

„Žalobkyne v dovolaní prípustnosť dovolania a dovolacie dôvody vyvodzovali z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v čase podania dovolania už boli právne neúčinné. Dokonca uniklo pozornosti aj kvalifikovanému zástupcovi žalobkyní - advokátovi (ktorý sa s dovolaním žalobkyní stotožnil), že ustanovenia uvedené v dovolaní, pokiaľ ide o prípustnosť a dovolacie dôvody sú právne neúčinné 12 a 15 rokov.

Z obsahu dovolania však možno usudzovať, že žalobkyne namietajú tzv. inú vadu konania (neúplné skutkové zistenia a nesprávne vyhodnotenie dôkazov). Dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. je relevantným dovolacím dôvodom, ktorý však v súlade s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladá procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Tento dovolací dôvod je možné úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je daný prípad.

Žalobkyne v dovolaní tiež namietali nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K tejto dovolacej námietke dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu. pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu

právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby tvrdenie dovolateľiek bolo opodstatnené (dovolací súd ho z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkami vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (porovnaj tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 26/2010). V dôsledku toho by posúdenie či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, čo však nie je daný prípad.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobkýň proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. a ani podľa § 237 ods. 1 O.s.p. prípustné. Preto najvyšší súd dovolanie žalobkýň v súlade s § 447 písm. d C.s.p. odmietol ako procesne neprípustné.“

3. Podľa sťažovateľky prvostupňový súd ako hlavný dôvod zamietnutia návrhu uviedol, že „ani jedna z navrhovateľiek nemohla byť pri vstupe do držby pozemkov *dobromyseľná*“. Toto svoje tvrdenie podľa odkazu sťažovateľky okresný súd odôvodnil tým, že absenciu dobromyseľnosti potvrdzuje už samotná skutočnosť, že zmluvy neboli uzavreté písomne. Podľa mienky sťažovateľky však okresný súd neodôvodnil, prečo nezohľadnil tvrdenia navrhovateľiek a vykonané dôkazy svedčiacie o tom, že konali dobromyseľne. Okresný súd podľa názoru sťažovateľky neodôvodnil, prečo neprijal listinný dôkaz v spise, ako aj výpoveď navrhovateľiek o tom, že na predmetných parcelách dostali stavebné povolenia na výstavbu rodinných domov, čo taktiež podľa sťažovateľky nepriamo

dokazuje, že stavebnému úradu museli osvedčiť vlastníctvo, resp. držbu predmetných pozemkov.

3.1 Podľa sťažovateľky je preto oprávnené sa domnievať, že súdy posúdili vec arbitrárne a pri riadnom odôvodnení by nemohli vec rozhodnúť tak, ako ju rozhodli, pretože vykonané dokazovanie jasne potvrdzuje, že navrhovateľky konali v dobrej viere. Súdy tak v tomto konaní podľa presvedčenia sťažovateľky neposkytli riadnu ochranu vlastníckeho práva nadobúdateľom, ktorí odvodzujú svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným v katastri od dobromyseľného vydržania.

3.2 Podľa sťažovateľky nie je v súlade ani s judikatúrou súdov, aby súdy neuznali dobromyseľnosť len na základe toho, že zmluvy, od ktorých dobromyseľný vlastník odvodzuje svoju dobromyseľnosť, nie sú uzavreté písomne, obzvlášť ak existuje celá rada dôkazov, ktoré dobromyseľnosť osvedčujú.

3.3 Prvostupňový súd za druhý dôkaz o tom, že navrhovateľky nekonali v dobrej viere, uvádza podľa slov sťažovateľky svoje tvrdenie, že navrhovateľky postupne menili titul nadobudnutia z kúpy na darovanie a následne na kúpu v prospech tretej osoby. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu však podľa sťažovateľky nie je uvedené, ako k tejto konštrukcii okresný súd dospel a prečo nezohľadnil argumentáciu navrhovateľiek, ktoré v priebehu konania jasne ozrejmili, že časť pozemkov sťažovateľka mala nadobudnúť darovaním a časť kúpou v prospech tretej osoby. Sťažovateľka upozorňuje, že navrhovateľky sú dôchodkyne a nemajú právne vzdelanie, je teda logické očakávať, že právny úkon, ktorý opisujú, nemusia správne právne označiť a pomenovať.

3.4 V neposlednom rade sťažovateľka uvádza, že okresný súd mal do úvahy pri posudzovaní dobromyseľnosti vziať aj to, že jeden z pôvodných vlastníkov ██████████ zomrel už v decembri 1979 a ďalší vlastník ██████████ zomrel v roku 1984, pričom dedičské konania v tom čase trvali dlho. Okresný súd podľa sťažovateľky taktiež neodôvodnil, prečo pri hodnotení, ako sa o svoje vlastníctvo starali dediči, nevzal do úvahy skutočnosť, že títo sa o svoj majetok reálne začali zaujímať až v roku 1994 po tom, ako

v nových spoločensko-politických podmienkach vznikol funkčný trh s pôdou a pozemky nadobudli inú hodnotu, než pred rokom 1989.

3.5 Čo sa týka napadnutého rozsudku krajského súdu, podľa sťažovateľky v ňom odvolací súd v podstate prevzal odôvodnenie prvostupňového súdu a argumentmi sťažovateľky ako odvolateľky sa v podstate nezaoberal. Podľa názoru sťažovateľky odvolací súd neodôvodnil, prečo sa nevysporiadal napríklad s tvrdením navrhovateľky 2, v ktorom poukazuje na nepravdivosť výpovede odporkyne 2, ktorá uviedla, že za pozemky platí dane.

3.6 Arbitrárnosť rozhodnutí podľa mienky sťažovateľky naznačuje aj detail, že v prospech odporcov súd prvého stupňa detailne pri každom svojom tvrdení uvádza konkrétny dôkaz s uvedením čísla listu v spise, pričom pri opise tvrdení a dôkazov v prospech navrhovateľiek tak súd činí len zriedka.

3.7 Čo sa týka postupu dovolacieho súdu, podľa sťažovateľky je síce pravda, že v dovolaní vyvodzovala dovolacie dôvody z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v čase dovolania už boli právne neúčinné, avšak najvyšší súd sa podľa sťažovateľky aj tak mal zaoberať otázkou porušenia základných práv navrhovateľiek, čo pre rozhodnutie v ich veci malo zásadný význam.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 4Cdo 46/2017 zo dňa 25.07.2017, Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 4Co/1/2011 zo dňa 23.6.2011, Rozsudkom Okresného súdu Partizánske spis. zn. 5C/52/2008 zo dňa 13.10.2010, ako aj v konaniach, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľky, vyplývajúcich z čl. 46 ods. (1) Ústavy SR, v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj na čl. 36 ods. (1) Listiny základných práv a slobôd a následne tým došlo k porušeniu k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľky, vyplývajúcich čl. 20 ods. (1) Ústavy SR, v nadväznosti na čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 4Cdo 46/2017 zo dňa 25.07.2017, Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 4Co/1/2011 zo dňa 23.6.2011, Rozsudok Okresného súdu Partizánske spis. zn. 5C/52/2008 zo dňa 13.10.2010 a vec vracia Okresnému súdu Partizánske na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 312,34 €...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu je potrebné odmietnuť aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Zo sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť

krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku okresného súdu, keďže odvolanie predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu. Princíp subsidiarity nás poučuje, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

7. Čo sa týka napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

7.1 Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 31. októbra 2016. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 19. marca 2018 (podaná elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom).

7.2 Ústavný súd sa na tomto mieste musí vysporiadať s relevantnou otázkou, či sťažnosť smerujúca proti napadnutému rozsudku krajského súdu nie je podaná oneskorene.

7.3 Ústavný súd si je vedomý právneho názoru, ktorý opakovane vo svojej judikatúre vyslovil (akcentujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská v. Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53, 54) a podľa ktorého, majú na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, v prípade procesného rozhodnutia

najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010). Tieto závery sa však nemôžu vzťahovať na situáciu, keď právny poriadok explicitne vylučuje podanie mimoriadneho opravného prostriedku (napr. dovolania) proti určitému rozhodnutiu, resp. je vylúčená možnosť, aby najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolania s ohľadom na dovolacie dôvody, pretože jeho neprípustnosť je daná ex lege bez ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov.

7.4 Sťažovateľka podala dovolanie proti rozsudku krajského súdu, pričom v dovolaní prípustnosť dovolania a dovolacie dôvody vyvodzovala z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v čase podania dovolania už boli právne neúčinné. Dokonca uniklo aj pozornosti kvalifikovaného zástupcu dovolateľiek – advokáta (ktorý sa s ich dovolaním stotožnil), že ustanovenia uvedené v dovolaní, pokiaľ ide o prípustnosť a dovolacie dôvody, sú právne neúčinné 12 a 15 rokov. Navyše dovolateľky nenamietali zmätočnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodov uvedených v tom čase platnom a účinnom § 237 a § 238 OSP. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka (zastúpená kvalifikovaným zástupcom) mohla a mala vedieť, že dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu nie je prípustné a podané dovolanie bude odmietnuté pre neprípustnosť z dôvodu nenamietania existencie dovolacieho dôvodu podľa platnej a účinnej právnej úpravy, a teda bola oprávnená podať sťažnosť ústavnému súdu priamo proti napadnutému rozsudku krajského súdu v lehote predpokladanej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

7.5 Ústavný súd preto nemôže považovať lehotu na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu za zachovanú s ohľadom na napadnuté uznesenie najvyššieho súdu o dovolaní a musí sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre oneskorenosť.

8. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že najvyšší súd postupoval správne podľa platného a účinného právneho poriadku upravujúceho dovolacie konanie v čase podania dovolania a správne vyhodnotil dovolanie ako neprípustné. Sťažovateľka oprela svoje dovolanie o dovolacie dôvody, ktoré neboli v čase podania dovolania súčasťou právneho poriadku, boli neúčinné a neplatné. Najvyšší súd navyše nebol

oprávnený na podklade dovolania posudzovať hmotnoprávny nárok sťažovateľky, keďže v dovolacom konaní podľa v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy dovolania mohol najvyšší súd poskytovať ochranu v prípade procesných pochybení (napr. dôvody zmätočnosti), a nie nanovo hmotnoprávne posudzovať vec. Pokiaľ sa sťažovateľka domnievala, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jej vlastnícke práva z dôvodu nesprávneho hmotnoprávneho posúdenia veci vydržania, ktoré bolo predmetom sporu, bola oprávnená sa obrátiť so sťažnosťou priamo na ústavný súd.

8.1 Najvyššiemu súdu a jeho právnym záverom dôvodeným v napadnutom uznesení tak nie je z ústavného hľadiska čo vytknúť a ústavný súd je povinný v tomto prípade odmietnuť sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018